

Že se malo poigramo s tekanjem po zemljevidu, se trenutno nahajamo v Innsbrucku. Skozenj teže reka Inn, mi pa težemo proti vzhodu. Že smo peš, v dveh urah dosežemo mesto Hall; že se peljemo, nam to uspe v nekaj minutah. Levo od frančiškanskega samostana jo mahnemo v brig in na točki z lepim razgledom stoji svetišče Absam na Tirolskem. Notranjost svetišča nas pozdravi z rdečim baldahinom in napisom nad njim: »Kdor mene najde, prejme zveličanje od Gospoda.«

Nekdo je to zveličanje resnično našel. To je bila osemnajstletna deklica, Bucherjeva (izg. Buherjeva) hči Rozina. Nekega dne je šivala v sobici z oknom na dvorišču. Sonce se je uprl v šipo in risalo sence na njen obraz. Rozina je uprla svoj pogled skozi okno v sončen dan in naenkrat so se njene oči ustavile na steklenem oknu ter debelo pogledale. Na šipi je bil Marijin obraz z ljubeznivimi ustnicami, z glavo, nagnjeno nekoliko po strani, in s solzo v vsakem očesu; žez glavo je imela pokrivalo. Deklica je vzdiknila z začudenim glasom: »Mati, mati, pridite pogledat! Na oknu vidim obraz Matere Božje! Je žalosten, ljubezniv, prečuden? Ne vem ... Mati!« Mati se je odtrgala od dela in brž prihitela pogledat, kaj se dogaja. Tudi izraz na njenem obrazu se je v hipu spremenil, ko je v steklenem oknu zagledala Marijin obraz. Vsa družina se je pridila tej prelepi vrezani podobi. Nikakor jim ni šlo v glavo, kako lahko Marijin obraz odseva z notranje strani okna, ko pa je bilo to popolnoma zaprto, da ga nihče ni mogel vrezati od zunaj. Bolj ko so opazovali Marijin obraz, bolj se jim je zdelo, da je na njem nekaj nenavadnega; ni bil poslikan z barvami, a poteze na obrazu so bile vseeno igra svetlobe in teme. Ko se je v vasi razvedelo, kaj so našli pri Bucherjevih, so vsi vaščani hiteli k njim, da bi se prepričali, ali ne gre nemara samo za govornice. Vsake oči, ki so v šipi uzrle Marijo, pa so se kar povečale od začudenja.

Bucherjeva družina je okno previdno snela s tečajev in položili so ga v veliko škatlo ter ga odpeljali na škofijo v Briksen. Tudi tam je vrezana podoba naletela na odprta usta: potovala je od komisije do komisije in nihče si ni znal razložiti njenega nastanka. Vse modre glave so tiščale skupaj, na pomoč pa so poklicali tudi slikarje. Ti so si bili enotni, da so poteze na Marijinem obrazu umetniške vrednosti. Igra svetlobe s senco je namreč dajala poseben umetniški vtis. Podobo so poskušali s pomočjo raznovrstnih čistil zbrisati s šipe, in čeprav je bila vrezana, je ob prvih stikih s krpo izginila. Ko pa so prenehali s čiščenjem, se je spet pojavila. Nikakor se niso mogli zediniti, kako bi jo poimenovali. Nekateri so navijali za ime »Žalostna Mati« zaradi solze v vsakem očesu. Drugi so izbrali ime »Mati Prečudna« zaradi nenavadnih potez na obrazu. Spet drugi so se vneli za poimenovanje »Mati Ljubezniva«. Marijina podoba na steklu je romala v svetišče Absam na Tirolskem. Množice so spremljale steklen vrezan Marijin obraz na tem potovanju. Odločali so se, kam v cerkvi bi ga namestili. Odločitev je bila enoglasna: »Kjer je Sin, tam naj bo tudi Mati!« Podobo so tako postavili nad tabernakelj, da nagnjen Marijin obraz s solzami v očeh in z ljubeznivimi ustnicami zre v sveto Rešnje telo svojega edinorojenega Sina. Od tedaj so se ji prišli poklonit premnogi romarji s svojimi prošnjami in zahvalami. Nikogar ni prikrajšala za prečudno igro svetlobe in senc na svojem obrazu; nikomur tudi ni odrekla svojih solz za njegovo bolečino in pred nikomer ni skrila svojih ljubeznivih ustnic, zmeraj pripravljenih, da prosijo milosti pri Bogu.

Marsikdo bi se lahko vprašal, kaj pomeni ta milostna podoba, ki jo je našla Bucherjeva Rozina. Vprašaj izrisujejo predvsem nenavadne poteze na vrezani podobi »Matere ljubeznive«. V igri sonca s sencami lahko iščemo odtenke za svoja spremenljiva razpoloženja. Veliko razpoloženj namreč nosimo, a v vseh smo njeni otroci. V jezi in žalosti so za nas temne poteze senc in solze v njenih očeh, v veselju in lepih trenutkih pa zremo v njeno sončno lice in ljubeznive ustnice. Tudi kadar jo hočemo zbrisati s stekla, njena ljubeznivost ne izgine; njen milosten obraz se vrne in mi se najdemo kot njeni otroci v spremenljivih razpoloženjih Marijinega obraza.

NALOGA (Absam): Danes zvečer bom na list papirja narisal Marijin obraz, ki se bo ujema z mojim razpoloženjem.